

LÁZÁR BALÁZS

A Bolond dala

*Igen, Uram, Bolond vagyok. Szent hivatás ez,
mely összeköt földet és eget,
tekintetem hámozza a végtelent,*

*hogy meglátva végül a semmit,
kiröhöggessem a nagyképű jelent.
Hivatás, mi komoly tettekre sarkall,*

*kifordítani a durva dolgokat,
hogy fonákján értessem meg veled,
mi simán se több, mint az egyszeregy.*

*Hivatás, mit rám mért hülye sorsom,
de hülye mégis te vagy, hogy lettél
pártolóm, s ha kigúnyollak érte,*

*az csak foglalkozási ártalom.
Az vagyok, kivé te teremtesz,
vicceim is belőled áradnak szét,*

*mint fagyos kriptában a hullaszag,
s szavaink úgy hálózzák be egymást,
mint galandféreg a beleket,*

*és a csöndben rakják le petéiket,
miket majd bölcsességnek nevezek.
Így lettél fojtó lírám, drága Learem,*

*de szolgállok folyton, hitetlen híven.
Tükrözlek téged, ahogy engem tükrözöl,
kettős tükrünkben közös a pillanat:*

*én és te, bent és kint ugyanaz,
s álarcomat, mely eddig elfedett,
felfedi bennünk egy ismeretlen alak.*